

v lažnjivi obleki.

Letnik XV.

1883.

Št. 23.

Izhaja po dvakrat na mesec v Ljubljani, in to 10. in 25. dne, ko ga prebere in ne konfiseira policija.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Veljá celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, narodnost in vero.

☼ Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval. ☼

„Zadovoljni Kranjec.“

(Proti koncu leta 1883.)

Ni srčnejšega vam na sveti
Ko jaz sem pozimi, poleti,
Če vroče al' mraz —
Povem vam obraz.
Gromí naj, naj treska in bliska,
Naj slana, naj toča pritiska,
Oblak naj mi siv
Prinese naliv,
Zgori naj mi hiša in hram:
Volilno reformo imam.

Posestvo mi je zadolženo,
Mi z davki res preobloženo,
Bremena tiščé
Neznóсно me že.
Pred vratmi se davkar oglašá,
„Kdaj plačal boš?“ vedno me praša.
Pridelka pa ni,
Se vse pozgubi.
Pri vsem tem tolažim se sam:
„Volilno reformo imam.“

„Čedalje v slabéjši sem koži,“
Obupno ti delavec toži,
In ž njim obrtník
Prav kakor bolnik.
„Res dela povsod primanjkuje,
Zasluzek se zmiraj zmanjšuje;
Kdor plača petak,
Voliti sme vsak;
Zato se pa še ne podám:
Volilno reformo imam.“

Moj jezik v uradu in v šoli
Še zmiraj na svojem ni stoli,
Nemčurstvu podpór
Ja dal še naš zbor.
Če časnik naš kolčkaj zaúka,
Državni ga pravdnik pocuka.
Nemčur se reží,
Nabira moči.
Kaj boljega res ne poznam:
Volilno reformo imam.

Kakó pa mi vseč zdaj je Dunaj,
Kar naši poslanci so zunaj!
Dobili smo že
Tri davke nové:
Povišan na cukér in kavo,
Petrolej dobil ga na glavo;
Kaj pride pa še,
Kdo to mi pové!
Pri vsem tem pa ne godrnjam:
Volilno reformo imam.

Čeravno mi manjka obilo,
Se zá-me je malo storilo;
Veliko želim,
Skor nič ne dobim.
Le to so nam pa naredili,
Da bomo drugače [volili
V deželni naš zbor, —
To nekaj je skor.
Veliko zdaj res več veljam:
Volilno reformo imam.

Jezična Žefa.

Tist'ga kramarja v špitalskih ulcah, od kterga m' je zadnjič pravla Tončka, sem čist' popustila, k' so ldje rekli, de včasih, posebno zvečer, niso prav, kakor de b' bli cel dan vodo pil'. Pa se je men' tud tako zdel, k' so un' večer priletel' za mano na frančiškanskem most' pa kar niso miru dal, de sem jih otla kar klofnit'. So rekli, de očjo bit' imenovan' tud' s primkom, pa jest sem rekla, pa še en drug jim je svetval, de nej me pri mir pusté, dru-

gač utegnejo kej steknit, de jim ne bo prav. Pa res! Če jest h komu nočem nikakor iti v službo, kdo me bo silil? Ne on in ne drugi.

Pa mi tud' tega treba ni blo. Sem imela že službo v prav nobelj hiš', v enem grad' pri enem imenitnež', k' je žlahnega stanú. Gospa grajska so res tacga stanú, kakor jest al' pa ktera druga moje vrste, k' so jih še le gospod žlahni — mende so baron — povzdignil' do tiste nobeljnosti, pa sem si mislila, s tako bo še ložej prestat', k' sama vé, kaj more posel pretrpet'. Zato sem šla, pa se še nisem nikol zmotila tako, kakor tukej, še rojene grofnje in baronovke niso tako trde s posli, kakor ta narejena.

Tode jest od sebe ne bom pravla, ampak povedala bom le, kako je blo, k' so dobil' za svoje otroke „gofernanto“ al kako se že prav'.

Je prišla k' nam ena frajla, res ponosna pa resnobna, nič tako, kakor so druge „frajle“, k' se v Ibljan izučé v tist' preponderij al kaj jest vem, k' gredo potlej za šomašterce kam. No, reč' morem, de je bla frajla men' prav všeč, pa se je tud' gospej grajski nekej dopadla, samo to se m' je čudno zdel', de so jo kmal' potlej začel zmirjat', de je šuštarjova hči.

Morem pa še pred povedat', de jo je pripeljal oče, k' je slovensk' govoril. Baronovka so pa koj rekli, de tukaj „niks slobenisch“, samo „tajč“, desravno ne tajčajo velik' bolje, kot jest. Potlej je pa oče odšel, frajla ga je spremila do dol, tam jo je kušnil in ji naredil križ na čel' po star kršansk' navad, pa so se gospá grajska tako smejal, de je še men' to hudo del'. K' je oče odšel, je pa postal' frajli prav dolg čas, posebno pa še zato, k' so gospá takó mal' obrajtal' stan nje očeta; slišala sem, de se je jokala.

Nejuje pa je blo — no, sej vsak lahko vé, kako razposajen' so tak' otroc, k' so večga stanu kot njih mat. De kar ob kratkem povem: Drug dan je frajle zmanjkal',

kar na tihem jo je popihala, de je pritekla do železnice pa se odpeljala v Ibljano. Seboj ni nič vzela, še klobuk je skrila pod plajš, de b' ne bli vedli, kam gre al de hoče uti. K' jo pa le ni blo nazaj, so poslal' voz za njo, pa jo ni več dohitel. No, jest morem ji prav dat', zato k' so jo otli gospá grajšinska tako rihtat', še v cerkvi so kar sikal' na njo, de se ne zadrži prav, de so drug' ldje po nji zjal'.

Drug dan je pa prišel oče, prav kosmat in korajžen mož, k' nam v grad in kar naravnost gor. Bil je potlej velik špetir, k' je oče skazal premal' spoštvanja do naše baronovke in jim rekel le „gospa“; oni pa niso otli nič slišat' od slovenšne, so zmiraj rekli: „paj buns niks slobenisch“ in tako sta se kregala, k' oče ni kar nič plašen. Gospod naš grajšak, k' so kej dober mož, de tacga treba iskat' deleč okol', so zmiraj pomirval jih, pa ni šlo prav; me ženske smo že zmirej bolj hude krvi in bolj kratke pameti, zato imamo pa bolj dolge jezike in lase. Jest ne rečem nič, sej sem tud' jest taka. Vsak oče, če je kej vreden, se pa more potegniti' za svojga otroka, nej bo fant al deklet, zato so bli tud' naš baron bolj mirni in oče frajle je odpeljal se z robo, ki jo je ona tukej pustila.

Men' vse to prav za prav ni blo nič mar, k' se mene ni dotikal'. Kaže le, kakšne so nektere gospé, k' jih kdo iz nižga stanú povzdigne v viši stan. Zvedla sem pa, de je pred mano jih že letos blo velik' tukej, zato bom šla tud' jest, predno b' utegnila prit' v kakšen špetir zavolj kuhnje al slovenšne, to je men' vse eno. Jest čem bit' dobra kuharica, pa tud' dobra Slovenka.

Ravno mi je spet Tončka pisala, de je v Ibljan' en gospod, k' je že večkrat prašal po men', ker njegova gospá ni zadovoljna z nobeno kuharico, ji vsaka preslabo kuha. Piše mi med drugim, de ta gospá, kakor ima rada svoje otroke, ki hodjo v šolo, vender vsacga od mize spodi, če kej slovenski črhne, in mu prav': „fuj zo garštig!“ Tud' spodi vsako kršenco, če z otroc' le količkaj slovensk' spregovori, de ona sliš'.

No, morbit' bom šla k' ti gospej, de jo mal skusim; sej za zmirej se nas ena tako ne zaveže. Pa to ne bo letos. Letos se bomo videli le še prav za kratko, de Vam bom nov' let vošila in Vas vse skup povabila, de bomo še tud' drug' let' kej plavšal' — pametnega al pa prismojenega, kakor bo že nanoslo.

Zato zdrav' ostanite do Božičnih praznikov!

Pirker ist noch Landesschulinspektor!

Pred sodnijo.

Sodnik. Zatoženi ste, da ste kradli krompir in ga potem jedli. Ali je to res?

Zatoženec. Ne, gospod sodnik, jedel sem ga že, kradel pa ne.

Sodnik. Bodo prišle priče, ki so Vas vidile tisto noč. Mar povejte, kako je bilo.

Zatoženec. Prav natanko bom povedal. Bilo je tako. Mesec je svetil, ko jaz stopim z žakljem na rami iz hiše.

Mesec pa je svetil meni za hrbtom. Komaj stopim ven, kar zagledam pred sabo črnega moža. „Ej“ — si mislim — „ta gre pa najbrže krompir krast, bom šel nalaš za njim.“ Brž se premaknem in mu stopim na peto, a on stopi z drugo naprej. „Ne boš mi všel, ne“ — rečem jaz in mu stopam na peto, da prideva do hoste. Tukaj se pa črni mož kar zgubi, ni ga več in ga ni.

Sodnik. Kaj ste pa potem storili?

Zatoženec. Kaj bom storil! Iskal sem ga ter šel po hosti naprej. Pa ni ga bilo. Še le ko na onem kraju skočim čez graben, padem ravno vá-nj. Pa kaj hitro se pobere in gre proti njivi, jaz mu stopam zopet zmiraj na peté. Ko pride v njivo, počene in začne kopati krompir, kakor sem jaz že prej mislil. Brž ko ga je nakopane nega toliko, da se meni dosti zdi, ga pobere jaz v žakelj, se zasučem na peti in grem. Tat pa zgine, kakor bi pihnil, ko grem nazaj, ga ni videti več pred mano, čeravno je mesec svetil kakor prej, samo da je zdaj svetil meni v obraz. Jaz sem potem krompir nesel domú, ga skuhal in jedel. Vidite, gospod sodnik, tako je bilo, nič drugače. Kradel nisem jaz, ampak oni črni mož, ki ga ne poznam.

Sodnik. A tako je bilo? Vam verjamem, zato bom pa dal zapret, — ne Vas, Bog varuj! pač pa za vami vrata čisto majhne izbice za par mesecev in tam ne bote tistega moža več videli. Ključar, kje ste!

* * *

Sodnik. Vi tožite tega moža zavoljo razžaljenja časti. Kaj pa Vam je rekel?

Tožnik. Rekel je, da sem goljuf.

Zatoženec. Mogoče, da sem rekel, pa sem bil tako pijan, da nisem vedel, kaj govorim. Saj veste gospod sodnik, da v pijanosti govori človek vsake vrste neumnosti.

Tožnik. O ne, ravno narobe: v pijanosti govori človek vselej resnico.

Sodnik. Tako?! Če je resnico govoril, čemu ga pa tožite? — Zatoženec je prost, hajdita!

* * *

Sodnik. Ste že zopet tu, Potepač? Saj je komaj par tednov, kar smo Vas spustili iz ječe. Kako, da nam daste zmiraj toliko opraviti?

Tat. Gospod sodnik, prosim ponižno, če bi bilo po moji volji, bi me nikoli tukaj ne videli in ne imeli nič opraviti z mano. Ta-le žandar je vsega kriv, tudi zdaj.

Sodnik. Kako je to, da je žandar kriv?

Tat. Le poslušajte me, gospod sodnik! Ko sem prišel iz ječe, sem poiskal svojega prijatelja, ki je pred mano šel ven in zdaj študira, kje bo kaj. Imel je nekoliko drobiža in šla sva na pol litra. Tam je bilo več ljudi in ko so plačevali, videl sem, kam krčmar nosi denar in da ga mora tam biti še več, kakor se ga vidi. Jaz imam pa tako bolezen, da denarja na kupu nikakor ne morem videti, me kar vleče tje. Zapomnil sem si toraj, kje ima krčmar shranjen denar, nekaj dni pozneje ponoči prav tiho zdobil okno, splazil se v izbo, tam z dletom odprl omaro in pobral, kar je bilo papirja in okroglega. Nihče

me ni zapazil, gospod sodnik, kakor sem prišel, tako sem odšel tiho skoz okno. Stavim, kar koli hočete, da bi ne bili imeli nič opraviti z mano, Bog ve, kje bi jaz že bil, ko bi ne bilo tega-le vraga, tega žandarja.

Sodnik. Ali Vam je mar on rekel, naj greste krast?

Zatoženec. To ne, ampak nekaj hujega. Le poslušajte, gospod sodnik! Komaj sem se bil splazil skoz okno in stopil na tla, da sem stal na svojih nogah, kar me prime žandar od zadej, gospod sodnik, kar za vrat me popade, da mi skor sape zmanjka. Še ne vem prav, kaj in kako, imam že zvezani roki, da še v žep ne morem seči, kjer imam denar. Ta kruti človek me potem žene kakor kmet žvino na somenj in zdaj sem tu. Pa sodite, gospod sodnik: kdo je kriv, da imate zopet z mano opraviti, jaz ali žandar?

Sodnik. Žandar, se ve da! Zato ga pa tudi obsodim, da zdaj stopa za Vami do ječe. Potem bote Vi lahko sedeli dalj časa, on pa bo moral še po svetu nositi svoje orožje in predstavljati nogi po prahu in po blatu, o vročini in mrazu, ko bote Vi varno spravljeni pod streho, da Vas ne bo mogel nihče okrasti.

* * *

Sodnik. Obdolženi ste, da ste Sršenovega Janeza tako vdarili po glavi, da je osem dni bolan ležal. Ali je to res?

Zatoženec. Bog varuj! Jaz ga nisem vdaril.

Sodnik. Kdo pa?

Zatoženec. Moja pest.

Sodnik. A, tako, to je kaj drugega! Toraj Vi le idite domu, samo svojo pest bote pustili tu za par tednov, potem pa pridite pó-njo.

Pavliha.

Danes pač res nisem mislil stopiti med svet, ker se je nekaj zime pokazalo; tudi sem mislil obuti svoje popotne čevlje še le okoli Božiča, da bi kaj pogledal po svetu. Pa je že tako. Kedar si človek hoče kaj odpočiti, pa pride kaj, da ga spravi na noge, in to je bil ta pot srbski kralj Milan, ktere ga sem poznal že, ko je bil še le knez; ko je kraljevo krono na glavo posadil si, sva pa eno izpraznila na blagor novega srbskega kraljestva.

Zdaj pa — kaj mi prileti prav zanesljivo na uho! Skoro ni verjeti. Ljudje božji, to je res čudna reč, malo manj ko turška. To moram pogledati in če je res, no, Milan!

Le skok, pa sem v Belemgradu in še stopinjo, pa sem pri kralji. Skoro se me vstraši in kar strepeta, ko ga jaz vprašam:

„Je li res, kar sem slišal o tebi in tvoji slavni sodnji?“

„Kaj pa si slišal?“ — si upa še prašati me.

„O ti, da bi te strela!“ — rečem jaz; — „kaj tako se godi pri vas s poslanci, da jih kar v ječo in na smrt obsojate, če niso tvojega mnenja? To je prav turško, ne zameri! Če bi v Avstriji vse, ki vladi kljubujejo, tako sodili in v stran spravljali, bi zdaj ne bilo že nobenega nasprotnega več, na Kranjskem pri nas pa nobenega nemškutarja. Kar pod meč, kdor ni z mano, tega si se naučil od Turkov.“

„I, zakaj si pa tako hud, Pavliha?“ — me praša Milan — „saj veš, da si mora vsak gospodar vtrditi svoje gospodarstvo s tem, da vniči svoje nasprotnike.“

„Tako?“ — rečem jaz — „kaj pa, če tvoji nasprotniki ravno tako mislijo? Povej mi: koliko je vreden tvoj prestol, koliko tvoje življenje? Jaz ne dam za oboje ne prevrtanega vinarja. Glej mene! Jaz tudi brez marele lahko hodim po svetu, nihče mi ne bo spodtaknil noge. Ti pa — — le pojdi in stopaj po svojem kraljestvu, boš skusil, kako daleč boš prišel. Meni se zdi, da si se pri slabem mojstru za kralja učil!“

„Zakaj?“ — me praša nekako osupnen in radoveden.

„Zato“ — odgovorim jaz — „ker poslanci ljudstva, naj bodo taki ali taki, smejo v zbornici govoriti kar koli; pri nas v Avstriji si smejo še celó usta skrehniti, naj je to, kar govore, hudo ali pohlevno; če kaj izdá ali ne, je vse eno; naših poslancev še nobeden ni bil obešen in tudi ne bo, naj govori kar koli. Tvoja sodnja je pa obsodila dva kar na smrt, dva pa na več let ječe.“

„Saj bom jaz jima prizanesel“ — pravi Milan — „vsmrtena ne bota, marveč sedela bota v ječi po deset let.“

„Ha, prijatelj“ — rečem jaz — „in ti misliš, da boš čakal čas, ko bota prišla iz ječe?“

„I no, mogoče, da prej umreta.“

„Ali pa, da prej umreš ti“ — rečem jaz — „take reči so sila čudne. Ali misliš, da je kakemu človeku, ki je ves razdjan v sreči svoji in v svojem duhu, kaj žal, če ga obesijo ali vstrele zato, ker je tebi vzal življenje? Po pravici rečeno, — jaz na tvojem mestu bi šel rajši kam za branjevca ali karkoli, bi se vsaj ne bal za življenje. Jaz nisem kralj, pa če bi bil, bi si že prizadeval vladati drugače. Milost, milost, Milan, dokler imaš še oblast. S to si boš pridobil srca, ne pa s silo. Veš, če bo tako, jaz za tvoje kraljestvo ne dam groša.“

„O, bom že vkrotil vse, kar mi nagaja“ — odgovori na to — „še tvoje marele mi ne bo treba.“

„Je že prav“ — sklenem jaz — „le bodi tak, kakor si. Jaz bom prišel pa k pogrebu, kedar bo.“

Je težko govoriti z ljudmi, ki imajo svojo trmo, zato se prav kratko poslovim od njega in grem domú, ker kaj tacega, kakor v Srbiji, nisem še nikjer videl.

Prihodnjič kaj družega, ker to je prečudno.

Tine. Veš li Jože, kaj misli minister Taaffe o nas Slovencih?

Jože. Da so mu naši poslanci v državnem zboru za večino potrebni.

Tine. Družega nič?

Jože. Saj ne utegne. Minister in pa Slovenci! Pojdi no!

* * *

Tine. Kaj nam bote pa letos prinesli državni poslanci z Dunaja za Božič?

Jože. Nič!

Tine. Nič? Še novih davkov ne?

Jože. Še teh ne!

* * *

Jože. Kaj je bolj nevarno za dotično narodnost: nemški „šulferajn“ med Slovenci, ali pa kako slovensko „šolsko društvo“ med Nemci?

Tine. Vsakako nemški „šulferajn“ med Slovenci.

Jože. Zakaj?

Tine. Zato, ker se Slovenec desetkrat prej nauči nemškega jezika, kakor Nemeč slovenskega.

* * *

Tine. Na, ta je pa lepa iz Srbije! Ali si bral?

Jože. Kaj pa?

Tine. No, iz srbskega zbora. Tam so obsodili dva poslanca, ki sta vpirala se vladi, na smrt, dva pa na več let ječe.

Jože. Kaj vruga! Ta je pa huda. Kaj tam nima poslanec prostih ust in jezika?

Tine. Kakor to kaže, ne! Kaj misliš, na koliko let bi bila mi-dva letos obsojena v deželnem zboru kranjskem, če bi tako delala vlada s poslanci, kakor dela v Srbiji?

Jože. Na nič! Vsaj jaz ne.

Tine. Kako to? Saj si se z mano vred uprl vladi?

Jože. Če bi bilo tako, kakor v Srbiji, bi se pa jaz ne bil uprl.

Tine. Če toraj pride pri nas tudi taka postava, ali se boš še ponujal ali vsaj dal volit za poslanca?

Jože. Jaz ne.

Tine. Jaz še manj.

Zanimiva rodovinska zgodovina hiše Pivčkove.

Stari ded Anton Pivček je pil od leta 1742 do leta 1772.

Ded Janez je pil od leta 1760 do leta 1792.

Stari oče Jože je pil od leta 1780 do leta 1824.

Oče Francé je pil od leta 1802 do leta 1848.

Sin Tine pije od leta 1838 do zdaj.

Mladi Pivček se je tudi poprijel te navade svoje rodovine in pije že od leta 1860.

Stara deda Meta je opravljala ljudi od leta 1748. do leta 1778.

Deda Urša jih je opravljala od leta 1766 do leta 1790.

Stara mati Mica je ljudi opravljala od leta 1788 do leta 1820.

Mati Neža je opravljala ljudi od leta 1818 do leta 1850.

Sedanja Barba opravlja ljudi od leta 1845 do zdaj.

Hči Lenčka se je navadila opravljati ljudi l. 1864.

Ali ni to res prav mikavna zgodovina rodovine Pivčkove?

Pretis je še cesarski namestnik v Trstu!

Kolobarjenje vina.

(Pesnikova pesmica.)

Svet gleda za mano,	Naj bere to svet ali čuje.
Če pozno al rano	Če kapljica blizo stoji,
Od kapljice pridem	Tem bolje peresu se zdi.
Al h kapljici idem,	Tak spis
Če ktero osorno kje sprožim,	Potem gre v natis;
Veselo, šaljivo zakrožim,	Poštén naročnik
Če v družbi se rad veselim	Je temu plačnik.
In tužne si misli morim.	Čim boljše mi vince je bilo,
Zakaj to storim?	Tem slajše je meni storilo.
Glej vino je kapljica božja,	Denar —
Ojači me prav brez orožja,	Okrogla ta stvar —
Mi daje pogum	Mi v žepu ne, o ne plesnúje,
In bistri mi um.	Kaj kmalu zopet mi potúje
Ko kapljica me zveselila	Krčmarju v rokó
In volja me dobra spremila	Za vince sladkó.
Na dom,	Tako se godi,
Kaj storil li bom?	Ker svet se vrti.
Prijel bom peró	Saj vino denarce mi kuje,
In z roko krepkó	A zá-nje se vino kupuje.
Zapisal, kar duh narekuje,	Tako se godi.

Najboljši pripomoček zoper ponarejeno vino.

A. Zdaj je že toliko ponarejenega vina med ljudmi, da si človek skoro v gostilno ne upa. Kako bi se dalo pomagati, da bi se tako vino več ne prodajalo?

B. Jaz vem prav dober pripomoček, ki bi gotovo pomagal.

A. Gotovo misliš oestro nadziranje krčmarjev in pogosto preiskavanje vina?

B. Ej, kaj še! To bi ne pomagalo prav nič.

A. Kaj pa misliš?

B. Dovoljeno bi moralo biti, ponarejeno vino plačevati s ponarejenim denarjem.

A. Hahaha, ta je pa prava, ta!

Sodnijska ločitev zakona.

Jera. Ali si že slišala novico? Žagarjeva zakonska sta sodnijsko ločena od mize in postelje.

Neža. Beži no! To ni mogoče. Saj se kaj tacega pri nas skoro nikoli ne zgodi.

Jera. Pa je vendar tako, to ti jaz povem. Sta že ločena.

Neža. Kako li? Povej mi no, da me ne bo trla radovednost.

Jera. I no, ločena sta po sodniji.

Neža. Kako? brž povej!

Jera. On je na Gradu, ona pa v Begunjah.

Neža. A tako! Hahaha!

Računski lešnik.

Stari cent premoga stane 50 krajcarjev; kdor ga pa vzame 100 centov, dobi ga po 45 kr. cent, če ga pa vzame 1000 centov, dajo mu ga po 40 kr. cent itd. zmiraj nižje.

Vprašanje: Koliko tisoč centov premoga bi moral kdo kupiti, da bi ga dobil zastonj?

Lahka pomoč.

Gost. Po koliko vina potočite na teden, oče krčmar?

Krčmar. Ni vselej enako, včasih več, včasih manj.

Gost. Pa vendar eno k drugemu po koliko?

Krčmar. Po pet veder.

Gost. Hm, je že nekaj. Pa bi ga lahko še več potočili.

Krčmar. Več? kako li?

Gost. Če bi dajali boljšo mero.

Slovniško.

A. Kaj se pravi otrobe vezati?

B. V kazini o zatiranji nemštva govoriti.

A. Kaj se pa pravi o zatiranji nemštva v kazini govoriti?

B. Otrobe vezati.

Kaj je „vse eno“.

„Vse eno“ je, če so na Dunaji v večini levičnjaki ali desničarji, to je oni ali naši: ministerstvu dovoli večina pobiranje davkov.

„Vse eno“ je, če je na Kranjskem deželni predsednik Peter ali Pavel; slovenski listi se zasezajo.

„Vse eno“ je, če prosimo za dolensko železnico ali ne: dokler ima Mažár besedo, je ne bomo dobili.

„Vse eno“ je, če je minister grof Taaffe ali kdo drugi: Pirkar ostane deželni šolski nadzornik, Pretis pa deželni namestnik v Trstu.

„Vse eno“ je, če je živina poceni ali draga: cena mesá v Ljubljani je zmiraj viša.

„Vse eno“ je, če cena žita pade ali ne: žemlje v Ljubljani so čedalje manjše.

„Vse eno“ je slednjič, če „Brencelj“ zamudne naročnike tirja z lepo ali z grdo k plačevanju: ne plačajo vendar ne.

„Brencelj“ piše:

Gosp. P. L. v Z. Vaše misli so dobre, državni pravdnik pa bi jih najbrže ne odobril. Pesmica je lepa, ali — peti bi se ne smela. V koš kaj tacega ne vržemo, morda pride še kdaj prav.

Gosp. P. A. v N. Nekaj je šlo, kakor vidite in berete. Drugo ne gre, ker je preveč omejeno na Vaš kraj. Obljubljeno pa le pošljite, se bo videlo, če more na dan.

Gosp. V. J. na K. Z listi, ki niso naše vere in tudi premalo znani, se ne prepiramo. Kdo li bere celjskega „buteljna“? Mi ne, kdo še ne?

Gosp. M. R. v G. Če je res! Ali mi smo že nekaj stari, na limance ne gremo. Dajte nadrobnejega pojasnila!

Gosp. F. K. v L. Vaš učitelj mora biti res čuden mož. Za „Brenceljna“ pa vendar ni toliko vreden, da bi mu posvetil celo stran, kakor ste Vi zapisali. Dokler je Pirkar še šolski nadzornik, ni pomoči.

Gosp. J. D. v S. Morate potrpeti. Koliko je že obljubljenega, kako malo pa storjenega!

Gosp. L. P. v C. Tisti „možakar“ sam tega ni vesel. Ali „denar je sveta vladar.“

Gosp. A. R. v R. To je tako, kakor tisti zajec, ki ga je nekdo poslal prijatelju, pa mu ni došel — zakaj ne? Zato, ker ga ni vstrelil, živ pa je tekel raj drugam.

Gosp. M. G. v L. Smo poskusili, pa ne gre. Morda kaj družega.

Gosp. M. G. v C. Ali res? Lejte si no! Pa „Brencelj“ se ne more pečati s takimi marnjami.

Gosp. J. V. v B. Sodnikov ne gre devati na rešeto, ker jim utegne človek sam v pest priti. J. B. je že na svojem mestu.

Gosp. F. T. na V. Kaj se briga za to minister grof Taaffe! Menite, da smo Slovenci res toliko vredni, kolikor si domišljujemo?

„Brenceljnovi“ prijatelji,

ki skrbe, da on ne pride iz zadreg in pri katerih je vsaka dobra in grda beseda zastoj, so ti:

Čuješ Vinko v Šmarji na Štajarskem (7 gld. 50 kr.); Capistranus J. v Gradeu (6 gld.); Cerkovnik Fr. v Rodiku (15 gld.); čitalnica v Gorenjem gradu (7 gld. 50 kr.); čitalnica v Šempasu (6 gld.); čitalnica v Cirknici (7 gld. 50 kr.); čitalnica v Kviškem pri Gorici (10 gld. 50 kr.); Fakin Anton, učitelj v Repentabru (5 gld. 20 kr.); Fišer Anton, kapl. pri sv. Marjeti na Pesnici (12 gld.); Gašpari Peter, trgovec v Štanjelu (7 gld. 50 kr.); Jurič Jakob, gostilničar na Dravskem polju (10 gld. 50 kr.); Klembas Jože, mesar v Zagorji (6 gld. 50 kr.); Krapš Leopold, učitelj v Ospi (3 gld. 50 kr.); Koejan Janez, pos. v Dolah (7 gld. 50 kr.); Kalan Rajko (15 gld.); Kunčič Jurij v Vogrčah (12 gld.); Leitgeb Alojzij v Šmihelu pri Pliberku (9 gld.); Majdič Jakob v Ribniku (6 gld.); Marešič Fr., krčmar v Žuzemberku (13 gld. 50 kr.); Maječič Pavl, župnik pri sv. Jani, Jaska (9 gld.); Oberster Janez, trg. v Cerkljah na Dolenjskem (4 gld. 50 kr.); Pogačnik Fr., mlinar v Dolu (6 gld.); Perozzi Alojzij na železnici v Gorici (6 gld.); Pišle Jurij, mežnar v Vogrčah (13 gld. 50 kr.); Rantaša Alojzij v Moraveh pri Mali nedelji (5 gld. 20 kr.); Ravnikar M. v Trbojah (12 gld.); Simončič Fr. na

Sevnici (9 gld.); Skaza Fr. v Šmarji na Štajarskem (4 gld. 50 kr.); Štrukelj Ivan, učitelj v Mavhlinji (7 gld. 50 kr.); Semolič J., učitelj v Fojani (6 gld.); Straus Jan., pos. v Lokah pri Trbovljah (13 gld. 50 kr.); Strzelba, trgovec v Celoven (12 gld.); Št. Iv. v St. Goth. (13 gld. 50 kr.); Ule Ignacij, pos. v Radečah (6 gld.); Vovk Fr. v Višnji gori (6 gld.); Veršec Anton, ključar na Bizeljskem (6 gld.); Vertnik Luka, pos. v Črmožišah (6 gld.); Vihar Filip, kapl. v Ormožu (9 gld.); Vilhar Karol v Postojni (10 gld. 50 kr.); Wirth Frančiška, vel. posestnica v Velenji (9 gld.)

Naj se toraj podvizajo, da plačajo, drugače pridejo sodnji roke. Drugič pridejo na vrsto drugi, ako do tje ne bodo plačali, kar so dolžni. Z zamero ali brez zamere, je vse eno, ker nekje ima tudi potrpežljivost svoje meje.

Današnjemu listu priložena je 18. pola priloge „**Ne v Ameriko!**“ s 16 stranmi. Kakor smo že naznanili, ta povest ne bo še letos končana, ker z zadnjo številko pride le še ena pola. Naročili bomo tudi lepe barvane podobe zánjo, ktere bodo naročniki dobili, ko bo povest končana. — Današnji list se je zavoljo praznikov in zavoljo hude bolezní v hiši za par dni zakasnil, prihodnji, to je zadnja številka tega leta, pride na svetlo za Božične praznike z veliko podobo.

„Ljubljanske slike“

in pa

„Petelinov Janez“

se dobivajo še; slike po 60 in 70 kr., povest „Petelinov Janez“ pa po 40 in 50 kr., ravno tako je še nekaj „Koledarja“, „Ričeta iz Žabjeka“ in pa „Povesti iz sodnijskega življenja“ po 20 kr.; vse to pri

opravništvu „Brenceljna“.

➡ Za žejne in druge. ⬅

ALOJZIJ MAYER

prodaja in razpošilja najboljše Kozlerjevo pivo v buteljah (steklenicah), ki se v zabojih pošiljajo lahko križem sveta, ker ta izvrstna pijača ima to posebno dobro lastnost, da se drži najmanj 6 mesecev, za kar se daje poročstvo.

Pošilja se v zabojih po 25 in 50 steklenic. Zaloga je za

Kozlerjevo zimsko pivnico

ob cesti proti Šiški.